

ΦΙΛΜ ΝΟΥΑΡ

Δημήτρης Στεφανάκης

Εκδόσεις Ψυχογιός

2012

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟΣ ΣΕΙΡΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟΣ ΣΕΙΡΑΣ

Η σοφία των γυναικών είναι συχνά αποστομωτική, σκέφτηκε ο Βασίλειος καθώς περιεργαζόταν το επιστολικό δελτάριο με την εικόνα ενός ξενοδοχείου και την ένδειξη ΑΘΗΝΑ 1887, ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ. Από κάτω έγραφε.

«Σε ασπάζομαι τρυφερά. Πιλάρ».

Στη θέση της ένας άντρας θα επέλεγε ένα μακροσκελές γράμμα προκειμένου να εξηγήσει όσα η νεαρή Ισπανίδα συνόψισε επιγραμματικά σε τρεις λέξεις. Εκείνη τη μοιραία νύχτα στο Οριάν Εξπρές όπου ο έρωτας ήρθε τόσο αναπάντεχα και δεν τους επέτρεψε να κοιμηθούν ούτε λεπτό, η νεαρή ερωμένη του δεν έκρυψε τον ενθουσιασμό της για την ελληνική καταγωγή του. Θυμόταν ακόμα πώς άστραψαν τα μεγάλα βιολετιά της μάτια, πώς χαράχτηκε στιγμιαία το αλάβαστρο του προσώπου της από ένα διάπλατο χαμόγελο κι ανασηκώθηκαν οι καλοσχηματισμένοι ώμοι της από χαρά. Ωστόσο δεν του πέρασε απ' το μυαλό ότι το πρώτο πράγμα που θα απαιτούσε μετά το γάμο της με τον πρίγκιπα των Βουρβόνων Φρανσίσκο θα ήταν ένα ταξίδι για να γνωρίσει την πατρίδα του εραστή της. Ποια άλλη απόδειξη χρειαζόταν για το μέγεθος της αγάπης της τη στιγμή που ο ίδιος βασανιζόταν από ένα σωρό αμφιβολίες και ερωτηματικά;

Το ταξίδι με το τρένο ως τη Βενετία του φάνηκε αιώνας. Πρώτη του φορά αναρωτήθηκε γιατί οι συρμοί δεν μπορούσαν να αναπτύξουν τη διπλάσια ταχύτητα. Εξίσου βραδυκίνητο του φάνηκε στη συνέχεια και το πλοίο: Σαν ένα παχύδερμο που δεν κατανοούσε πόσο επειγόταν να φτάσει στο αντικείμενο του πόθου του και κυλούσε αδιάφορα στα ήρεμα νερά με κατεύθυνση το λιμάνι του Πειραιά. Έκαναν στάση στην Κέρκυρα απ' όπου τηλεγράφησε στον Στάθη Λάμψα:

Φτάνω αύριο, μερίμνησε.

Αδημονούσε να φτάσει! Μέχρι που σκέφθηκε πως ακόμα και η γεωγραφία συνωμοτούσε εναντίον του· πως η Ελλάδα απομακρυνόταν όλο και περισσότερο και πως μάταια κατευθύνονταν προς τα εκεί. Δεν ήταν έρωτας αυτό που τον είχε καταλάβει. Ήταν δαιμόνιο και τον έκανε να παραλογίζεται.

Αργότερα στην σουίτα του, στο ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία», τα αναλογιζόταν όλα αυτά και γελούσε με τον εαυτό του. Η χλιδή και η άνεση στο λαμπρό αυτό κτίριο γαλλικού αναγεννησιακού ρυθμού δημιουργούσε την ψευδαίσθηση πως συνέχιζε να βρίσκεται στο Παρίσι. Ο καιρός άλλωστε στην Αθήνα δεν ήταν καλύτερος. Το τσουχτερό κρύο και η βροχή, που κάποιες στιγμές γινόταν χιονόνερο, σε αποκαρδίωναν. Από το παράθυρό του έβλεπε τον λόφο της Ακρόπολης να δεσπόζει στο λιτό Αττικό τοπίο διεκδικώντας κάτι από τη χαμένη δόξα του παρελθόντος. Ακόμα και την εποχή που η Αθήνα ζούσε το χρυσό αιώνα της, το τοπίο αυτό δεν θα είχε τίποτε από την εκζήτηση και το πομπώδες μεγαλείο του σημερινού Παρισιού. Η Μεσόγειος διέθετε το δικό της αλφαβητάρι, το δικό της μέτρο που δεν ξεπερνούσε ποτέ το ανάστημα

του ανθρώπου κι αυτό άρεσε στον Βασίλειο. Τον έκανε να αισθάνεται πιο σημαντικός. Η σουίτα του είχε την καλύτερη θέα. Ο Στάθης Λάμπας, φίλος και ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου, τον υποδέχτηκε αυτοπροσώπως.

«Η κομψότης προσωποποιημένη! Οι λονδρέζοι μόδιστροι της Σάβιλ Ρόου θα χαίρονται να ράβουν κουστούμια στα μέτρα σου», του είπε σχολιάζοντας την εντυπωσιακή είσοδο του στο χώρο υποδοχής. Εκείνος του χαμογέλασε αυτάρεσκα. Πανύψηλος, ευσταλής, με τα πλατινένια μαλλιά και τα γαλάζια μάτια του δεν περνούσε ποτέ απαρατήρητος.

Εκτός όμως από το θαυμασμό του Λάμπας είχε να αντιμετωπίσει και την καχυποψία του.

«Πώς και μας θυμήθηκες;» ήταν το πρώτο πράγμα που τον ρώτησε αμέσως μετά.

«Τι θα πει πώς σας θυμήθηκα; Από καιρο ύ εις καιρόν σας επισκέπτομαι. Τόσες παρτίδες έχω ανοίξει με την Κυβέρνηση».

«Έτσι είναι, έχεις δίκιο», είπε ο Λάμπας κι έστριψε καχύποπτα το μουστάκι του. Στο μάτι του σπίθισε η ρωμέικη δυσπιστία.

Ο Βασίλειος παρίστανε τον ανήξερο. Δυο μέρες αργότερα κατάλαβε πως καλά θα έκανε να εξηγηθεί. Τα πρωινά την έβγαζε στο Υπουργείο των Στρατιωτικών συζητώντας για το υποβρύχιο –το πρώτο στον κόσμο– που είχε μόλις πουλήσει στους συμπατριώτες του. Από το μεσημέρι και μετά ωστόσο δεν τον χωρούσε ο τόπος. Η Αθήνα έμοιαζε ανυπόφορη μες στον επαρχιωτισμό της, οι παλιοί γνωστοί, ανιαροί και ανούσιοι. Δίπλα απ' το ξενοδοχείο, στο μέγαρο Σκουλούδη, ψυχή ζώσα. Ο φίλος του ο Στέφανος δεν είχε επιστρέψει ακόμα από τα πρεσβευτικά του καθήκοντα στη Μαδρίτη. Ποιον να συναντήσει και τι να πει; Τίποτε δεν τον συγκινούσε

πέρα από τη συντροφιά του Στάθη αλλά κι αυτός δεν μπορούσε να βρίσκεται συνεχώς μαζί του. Παρατηρούσε από μακριά το νιόπαντρο ζευγάρι στο εστιατόριο, την ώρα του φαγητού κι αρκούσαν σε κάποια συνωμοτικά χαμόγελα και ματιές της νύφης. Η Πιλάρ τού φαινόταν πιο όμορφη από ποτέ. Η κύκνεια κομψότητά της σαγήνευε τους πάντες. Η ψηλόλιγνη φιγούρα της διαγραφόταν εντυπωσιακά κάτω από τα μακριά φορέματα. Το βαθύ ντεκολτέ, τα μαύρα γάντια, ο κόττος της ήταν ένα ερωτικό μήνυμα με αποδέκτη τον ίδιο. Έτσι τουλάχιστον αισθανόταν.

Ύστερα όμως οι νεόνυμφοι αποσύρονταν κι εκείνος έμενε μόνος του. Επιχείρησε αρκετές φορές με νεύματα, με σημειώματα, με κάθε τρόπο να την ξεμοναχιάσει. Στάθηκε αδύνατο. Η κατάσταση άρχιζε να του δίνει στα νεύρα. Αποφάσισε να μιλήσει στον Λάμψα.

«Πάω να σκάσω», του εξήγησε. «Άφησα τις δουλειές μου κι ήρθα εδώ να παρακολουθώ από μακριά τους χαριεντισμούς της νεαρής δούκισσας μ' αυτό το κακομούτσουνο αντράκι που κορδώνεται-κορδώνεται κι ούτε στον ώμο της δεν φτάνει καλά-καλά».

Στον Στάθη δεν άρεσε καθόλου αυτή η ιστορία.

«Ειλικρινά δεν σε καταλαβαίνω. Δεν είχες κανένα λόγο να κουβαληθείς στην Αθήνα...»

«Μα τι λες τώρα! Να ξέρω ότι η αγαπημένη μου είναι εδώ κι εγώ...»

«Βασίλειε, η αγαπημένη σου είναι μια παντρεμένη γυναίκα και –»

«Και λοιπόν;»

«Άφησέ με να ολοκληρώσω. Είναι σύζυγος ενός πρίγκιπα των Βουρβόνων. Η άφιξη του ζεύγους στην Ελλάδα αποτελεί κοσμικό γεγονός. Οι εφημερίδες αναφέρονται κάθε τόσο στην παρουσία τους. Θεσ

δηλαδή να προκληθεί σκάνδαλο; Ακόμα δεν έχει στεγνώσει το μελάνι από την προηγούμενη ανδραγαθία σου».

«Μα τι θυμήθηκες τώρα; Αυτό συνέβη πριν από δέκα χρόνια. Ποιος το αναφέρει πια;»

«Έτσι νομίζεις; Κι εγώ σου λέω ότι ακόμα συζητιέται στα αθηναϊκά σαλόνια η επιδρομή σου στο σπίτι του δημοσιογράφου και ο ξυλοδαρμός του. Κι αν ενθυμούμαι καλώς, πάλι γυναικοδουλειά ήταν στη μέση».

«Πήρε το μάθημά του!»

«Ξεκίνησες τότε από το Λονδίνο για να έρθεις να ζητήσεις τον λόγο κι έμπλεξες σ' ένα άνευ προηγουμένου σκάνδαλο. Αν δεν ήταν ο Στέφανος, δεν ξέρω αν θα μπορούσες να έρχεσαι πια στην Αθήνα».

«Τι θες κι ανακατεύεις το Σκουλούδη;»

« Τον ανακατεύω γιατί με τις γνωριμίες του κατάφερε να δώσει ένα τέλος στην υπόθεση. Μια μικρή επαρχία της Ευρώπης είμαστε εδώ. Όλα συζητιούνται. Τίποτε δεν μένει κρυφό. Θυμάμαι τον καιρό που δούλευα στο Maison Dorée στο Παρίσι...» Ο Λάμπας αναφερόταν συχνά στη θητεία του ως σεφ στην πόλη του Φωτός. Καμιά φορά σου έδινε την εντύπωση πως το θεωρούσε πιο σημαντικό επίτευγμα από το μεγαλοπρεπές αθηναϊκό ξενοδοχείο του που δεν είχε τίποτε να ζηλέψει από τα ευρωπαϊκά. Ο Βασίλειος δεν τον παρακολουθούσε πια. Ο νους του έτρεχε στην Πιλάρ.

«Με ακούς που σου μιλώ;» βρόντηξε η φωνή του φίλου του επαναφέροντας τον στην πραγματικότητα.

«Φυσικά και σ' ακούω», ψέλλισε αιφνιδιασμένος.

«Λέω λοιπόν να αφήσεις στην ησυχία του το ζευγάρι και να κοιτάξεις να ηρεμήσεις κι εσύ».

«Αδύνατον, πρέπει να βρεθεί ένα τρόπος».

«Ένας τρόπος να γίνει τι;»

«Να ξεμοναχιάσω την Πιλάρ».

«Α, μα εσύ δεν τρώγεις, φίλε μου. Σου εφιστώ την προσοχή. Αν προκληθεί το παραμικρό επεισόδιο, το παραμικρό... θα κάνω ότι δεν σε ξέρω».

«Καλώς, κάνουμε τώρα μια μικρή έφοδο στην κουζίνα; Τι λες;»

Ο Λάμπας γέλασε και του έγνεψε να τον ακολουθήσει. Είχε γίνει συνήθεια αυτή η έφοδος στα άδυτα της γαστρονομίας εκεί όπου οι μάγειροι του ξενοδοχείου πάσχιζαν να ικανοποιήσουν τις γαστριμαργικές διαθέσεις της υψηλής πελατείας. Οι δύο άντρες ευθυμούσαν δοκιμάζοντας την υπομονή του προσωπικού με πειράγματα και υποδείξεις. Ο Βασίλειος μοιραζόταν το γαστρονομικό πάθος του παλιού σεφ που ακόμη και σήμερα δεν έπαυε να λέει πως «η καλή λειτουργία ενός ξενοδοχείου ξεκινά από την κουζίνα».

Οι λαχταριστές μυρωδιές ερέθιζαν ηδονικά τον ουρανίσκο, οξύνοντας το αίσθημα της πείνας που θα τους οδηγούσε ύστερα από λίγο στο πολυτελέστατο εστιατόριο του ξενοδοχείου, στο γωνιακό τραπέζι. Από εκεί έβλεπαν την πλατεία Συντάγματος που αναδυόταν μέσα στο σκοτάδι χάρις στους αναμμένους φανούς του φωταερίου και ταυτόχρονα την αρχή της οδού Πανεπιστημίου. Βέβαια ο παλιός σεφ του Maison Dorée, επέμενε και είχε δίκιο, πως κυρίαρχη αίσθηση στο γαστριμαργικό παιγνίδι παρέμενε η όραση. Η ευφάνταστη αρχιτεκτονική των πιάτων που σερβίριζαν καλοντυμένοι σερβιτόροι επιβεβαίωναν του λόγου το αληθές. Ωστόσο το μυστικό βρισκόταν στο ζευγάρι των γεύσεων Το σουφλέ καβουριών, με τη σφραγίδα του Λάμπας, συνοδευόταν απαραίτητως από ένα αυστηρό

λευκό κρασί Chablis, ενώ ο γεμιστός φασιανός με κουκουνάρι και λευκές ρώγες σταφυλιού από ένα κόκκινο Volnay με διακριτικό άρωμα.

Στη μέση του δείπνου ο Λάμπας έμοιαζε να έχει ξαναβρεί το κέφι του.

«Θα σου αποκαλύψω κάτι. Ελπίζω μόνο να μην το μετανιώσω μετά», του είπε αναδεύοντας με κυκλικές κινήσεις το κρασί μέσα στο μεγάλο κολονάτο ποτήρι του.

«Είμαι όλος αυτιά!»

«Μου υπόσχεσαι μόνο ότι δεν θα κάνεις καμιά τρέλα που θα μας εκθέσει;»

«Σου δίνω το λόγο μου».

«Λοιπόν, πώς θα σου φαινόταν αν σου έλεγα πως η δούκισσα μένει μόνη της τα βράδια;»

«Μα τι λες τώρα; Αυτό είναι εξαιρετικό νέο. Για εξηγήσου καλύτερα».

«Αυτό που σου λέω, ή μήπως δεν καταλαβαίνεις ελληνικά;»

«Εννοείς δηλαδή ότι...»

«Ο δούκας ξεπορτίζει σχεδόν κάθε βράδυ».

«Γυναικοδουλειές; Και δεν του φαίνεται».

«Δεν είμαι τόσο σίγουρος. Οι κακές γλώσσες λένε ότι τις νύχτες χάνεται με τους αμαξάδες μέσα στον βασιλικό κήπο».

«Πέφτω από τα σύννεφα! Ούτε που θα πήγαινε το μυαλό μου. Ξέρεις πως είναι και λίγο...» είπε ο Βασίλειος κι έστριψε χαρακτηριστικά το δάχτυλό του πάνω στο μελίγγι του.

«Αυτό το κατάλαβα εξαρχής. Γυαλίζει το μάτι του. Όλα αυτά να μείνουν μεταξύ μας, σε παρακαλώ. Και, προς Θεού, μην κάνεις καμιά τρέλα».

«Θα είμαι φρόνιμος, σου το υπόσχομαι. Εσύ θα με καλύψεις;»

«Μα... τώρα δεν είπαμε να μην κάνεις καμιά τρέλα, να είσαι φρόνιμος. Τώρα δεν μου έδωσες το λόγο σου;»

«Θα είμαι φρόνιμος. Κανείς δεν θα καταλάβει το παραμικρό. Αρκεί να με βοηθήσεις κι εσύ».

«Θα σε βοηθήσω. Μήπως γίνεται κι αλλιώς; Αλλά θα είσαι πολύ προσεκτικός. Δεν θα ξημερώνεσαι στο δωμάτιό της. Θα βάλω ανθρώπους να τον παρακολουθούν. Να έχεις το νου σου! Αν συμβεί το παραμικρό, θα πρέπει να φύγουμε κι οι δυο από την Ελλάδα. Ούτε να το σκέφτομαι, δεν θέλω», μουρμούρισε ο Λάμπας και κάλυψε το πρόσωπό του με τις παλάμες του.

Η διπλή ερωτική ζωή του δούκα ήταν το τελευταίο πράγμα που θα σκεφτόταν ο Βασίλειος. Άραγε η Πιλάρ ήταν ενήμερη; Όταν ξαναβρέθηκε στην αγκαλιά της ξέχασε τα πάντα. Το ταξίδι, τον εκνευρισμό των πρώτων ημερών, το δούκα. Είναι παράξενο πώς δύο σώματα ανακαλύπτουν αμέσως το δρόμο προς την ερωτική έξαψη. Λες κι επιστρέφοντας κάθε φορά από μια παθιασμένη επαφή αφήνεις σημάδια στα μονοπάτια των αισθήσεων για να αναγνωρίζεις πιο εύκολα το χάδι του αγαπημένου, το αισθαντικό φιλί στα χείλη, τις τολμηρές περιπτύξεις και τις πύλες που οδηγούν στην οργασμική κορύφωση. Στα λινόμέταξα σεντόνια με το ευχάριστο άρωμα λεβάντας η πάλη των δύο εραστών επιβεβαιωνόταν με κραυγές ηδονής και βογκητά που κάποια στιγμή αποκτούσαν παλμό κι ένταση. Η Πιλάρ τον υποδεχόταν με την ερωτική σοφία που την είχε προικίσει η φύση, με φιλιά και ελαφριές δαγκωνιές, με χάδια που διαπερνούσαν την ραχοκοκαλιά του, ψιθυρίζοντας του στ' αυτί ισπανικά επιφωνήματα. Κι ο

Βασίλειος από την πλευρά του την έσφιγγε απαλά στα χέρια του κι επιτάχυνε σταδιακά το ρυθμό της ερωτικής πράξης και τους σφυγμούς της καρδιάς στο στήθος της αγαπημένης του. Ανάμεσα στις στιγμές της ηδονής, που διαρκούσαν καμιά φορά ως το ξημέρωμα, σκεφτόταν πόσο ο έρωτας συγγενεύει με την γαστρονομία. Οι μυρωδιές που αναδίδει ένα σώμα, η γεύση του ιδρώτα, οι χάρες και οι αναλογίες του, όλα συντελούν στην ικανοποίηση ενός αισθήματος τόσο φυσικού όσο και το αίσθημα της πείνας.

ΦΙΛΜ ΝΟΥΑΡ του Δημήτρη Στεφανάκη (Περίληψη)

Το παράνομο ειδύλλιο που γεννά μια νύχτα πάθους του 1887 στο Οριάν Εξπρές θα διαρκέσει πολύ περισσότερο απ' ό,τι περίμεναν οι ίδιοι οι πρωταγωνιστές του. Ένας Έλληνας έμπορος όπλων και μια νεαρή Ισπανίδα δούκισσα πορεύονται στο μεταίχμιο δύο αιώνων με φόντο συγκλονιστικά γεγονότα όπως ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος και η Μικρασιατική Καταστροφή. Τον έρωτα αυτό προσπαθεί να φωτίσει πολλά χρόνια αργότερα, στο Παρίσι του 1939 ο νεαρός Γάλλος δημοσιογράφος Φιλίπ Τεμπό. Οι συναντήσεις με έναν αινιγματικό Ισπανό αναρχικό τον Μιγκέλ Θαραμπόν θα του αποκαλύψουν έναν κόσμο συνωμοσίας, παρασκηνιακής πολιτικής, κατασκοπείας και άνομου κέρδους. Η επίσημη Ιστορία εκτυλίσσεται σαν ένα παιχνίδι χωρίς κανόνες, σαν ένα Φιλμ νουάρ όπου συμμετέχουν γνωστοί πολιτικοί, μεγιστάνες και κατάσκοποι. Από την άλλη πλευρά η καθημερινότητα των ανθρώπων διεκδικεί το δικό της μερίδιο. Έτσι ώστε κάποιες φορές τα πιο σημαντικά επεισόδια να φαντάζουν επινοήσεις της ανθρώπινης ψυχής που τα προκαλεί με την ασίγαστη δράση της.

Στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στη Μαδρίτη, στην Αγία Πετρούπολη, στο Μόντε Κάρλο και στην Κωνσταντινούπολη ο κοσμοπολιτισμός δείχνει το σκοτεινό του πρόσωπο...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ
PRIX MÉDITERRANÉE ÉTRANGER 2011
ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΑΒΑΦΗ 2011

Φιλμ νουάρ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α